1965 ఎస్ సి ర్ (1) 350

సుభాష్ చంద్ర మరియు ఇతరులు

వర్సెస్

మునిసిపల్ కార్పొరేషన్ ఆఫ్ ఢిల్లీ మరియు మరొకటి

(ముధోల్కర్, జె.ఆర్.గజేంద్రగడ్కర్, పి.బి.(సి.జె)వాంచూ, కె.ఎస్.హిదయతుల్లా, ఎం.దయాళ్, రఘుబర్)

పంజాబ్ మునిసిపల్ చట్టం (పుంజ్) III ఆఫ్ 1911), 232, 235 మరియు 236 స్కోప్ ఆఫ్.

జూనియర్ గ్రేడ్ లో ఉన్న గ్రాడ్యుయేట్ క్లర్క్ లకు గ్రాడ్యుయేట్ అలవెన్స్ చెల్లించాలని 1957 నవంబర్ లో ఢిల్లీ మునిసిపల్ కమిటీ తీర్మానించింది. మునిసిపల్ కమిటీ స్థానంలో 1957 నాటి 66వ చట్టం ప్రకారం మునిసిపల్ కార్పొరేషన్ ఆఫ్ ఢిల్లీని ఏర్పాటు చేయగా, 1954 జూలైకి ముందు ఉన్నత విద్యను అభ్యసించడానికి అనుమతి పొందిన గ్రాడ్యుయేట్ జూనియర్ గ్రేడ్ల క్లెయింను మాత్రమే కార్పొరేషన్ కమిషనర్ ఆమోదించారు. కమిషనర్ ఉత్తర్వులు వివక్షాపూరితంగా ఉన్నాయని, తీర్మానం ప్రయోజనాల నుంచి తమను మినహాయించడానికి హేతుబద్ధమైన ఆధారం లేదని ఆరోపిస్తూ కార్పొరేషన్లో పనిచేస్తున్న ఇతర క్లరికల్ ఉద్యోగులు సుప్రీంకోర్టులో ఱై పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. పంజాబ్ మునిసిపల్ చట్టంలోని సెక్షన్ 232 (1911) ప్రకారం ఢిల్లీ చీఫ్ కమిషనర్ 1956 అక్టోబర్ 30న జారీ చేసిన ఉత్తర్వుల ద్వారా అటువంటి ప్రత్యేక వేతనం లేదా ఇతర ఆర్థిక ప్రయోజనాలను ఇవ్వడాన్ని నిషేధించారని, అందువల్ల పిటిషనర్లు తమపై వివక్ష చూపలేరని ప్రతివాదులు వాదించారు.

చీఫ్ కమీషనర్ ఉత్తర్వు పూర్తిగా చట్టబద్ధమైనది, ఆ ఉత్తర్వు దృష్ట్యా 1957 నవంబరులో తన ఉద్యోగులెవరికీ భత్యం చెల్లించడానికి కమిటీకి అధికారం లేదు. ఈ తీర్మానం పరిధి లేని కారణంగా, గ్రాడ్యుయేట్ ఉద్యోగికి గ్రాడ్యుయేట్ల మంజూరుకు కార్పొరేషన్ల కమిషనర్ దీనిని

ప్రాతిపదికగా పరిగణించలేరు. కమిషనర్ ఉత్తర్వులు చట్టవిరుద్ధమని, వివక్ష ప్రసక్తే లేదని, పిటిషన్ ను కొట్టివేయాలని కోరారు. [359 బి-డి].

ఢిల్లీ చట్టాల చట్టం 1912, లా ఆర్డర్ 1950, జనరల్ క్లాసెస్ యాక్ట్ 1897లోని సెక్షన్ 3 నిబంధనల ప్రకారం పంజాబ్ మున్సిపల్ చట్టం 1911లోని సెక్షన్ 232 ప్రకారం చీఫ్ కమిషనర్ ఉత్తర్వులు జారీ చేయవచ్చు. క్రీ.శ. 232, 236 ప్రకారం ఆయనకు రెండు అధికార వనరులు ఉన్నాయి. సెక్షన్ 232 ప్రకారం కమిటీ తన ఉద్యోగులకు ప్రత్యేక వేతనం లేదా ఇతర ఆర్థిక ప్రయోజనాన్ని "ఇవ్వబోతున్నప్పుడు" నిషేధించడానికి అతనికి అధికారం ఇచ్చింది. ఒక చర్య చేయడాన్ని నిషేధించినప్పుడు, కమిటీకి దానిని చేసే అధికారం లేకుండా పోయింది మరియు అటువంటి చర్య చేయవచ్చని ఆమోదించిన తీర్మానానికి చట్టబద్ధత ఉండదు. "జరగబోతోంది" అనే పదానికి ఇవ్వాల్సిన ఖచ్చితమైన అర్థాలు దానిని ఉపయోగించిన సందర్భంపై ఆధారపడి ఉంటాయి, కానీ తక్షణ సందర్భంలో ఇబ్బంది ఉంది, ఎందుకంటే మునిసిపల్ కమిటీ తన ఉద్యోగులలో కొంతమందికి "ప్రత్యేక వేతనం లేదా ఇతర ఆర్థిక ప్రయోజనాలను" ఇవ్వబోతోందని చీఫ్ కమీషనర్ కు కనిపించేలా చేసిన ఉత్తర్వులో ఉంది. పంజాబ్ మునిసిపల్ చట్టంలోని సెక్షన్ 235 ప్రకారం కమిటీలకు ఎలాంటి అవకాశం ఇవ్వనప్పటికీ, కమిటీ అటువంటి పాటించకపోవడాన్ని అంగీకరించవచ్చు మరియు మాఫీ చేయవచ్చు, మరియు చీఫ్ కమీషనర్ ఉత్తర్వు ద్వారా ప్రభావితమైన పక్షాలకు అవకాశం ఇవ్వాల్సిన అవసరం ఈ సెక్షన్ లో లేదు.ఆర్డర్ చెడ్డది అని చెప్పే అర్హత వారికి లేదు. అంతేకాకుండా చీఫ్ కమిషనర్ స్వయంగా ఉత్తర్వులు జారీ చేసిన కేసులో ఈ సెక్షన్ వర్తించదు. [354DG; 355A-C.. D-F; 357డి-జి; 358 ఎఫ్-జి].

అసలు రిట్ పిటిషన్ నెం.33 ఆఫ్ 1964.ప్రాథమిక హక్కుల అమలు కోసం భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 కింద పిటిషన్.

పిటిషనర్ల తరఫున *కె.బల్దేవ్ మెహతా*..

ఎస్.జి.పట్వర్ధన్, ఓ.సి.మాథుర్ ప్రతివాదులు తరఫున.

ముధోల్కర్ జె.తీరుపును వెలువరిచినది

1958 నవంబర్ 5న ఢిల్లీ కార్పొరేషన్ కమిషనర్ జారీ చేసిన ఉత్తర్వులను రద్దు చేయాలని, నవంబర్ 1/8 తేదీల నాటి పరిష్కారాలను అమలు చేయాలని ప్రతివాదులు మాండమస్ లేదా ఇతర సముచిత రిట్, ఆర్డర్ లేదా ఆదేశాలను జారీ చేయాలని కోరుతూ ఢిల్లీ కార్పొరేషన్ లో పనిచేస్తున్న 11 మంది క్లరికల్ ఉద్యోగులు రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 కింద ఈ కోర్టును ఆశ్రయించారు. 1957ను ప్రస్తుత ఢిల్లీ మునిసిపల్ కమిటీ కార్యనిర్వాహక, ఆర్థిక ఉపసంఘం ఆమోదించింది. ఉత్తర్వులు జారీ చేయడంలో కమిషనర్ చర్య వల్ల పిటిషనర్ల పట్ల వివక్ష చూపుతున్నారనేది ప్రధాన కారణం.

ఈ విషయాన్ని అర్థం చేసుకోవడానికి కొన్ని వాస్తవాలను పరిగణనలోకి తీసుకోవాలి. 1948 సంవత్సరానికి ముందు మునిసిపల్ కమిటీలు మెట్రిక్యులేషన్, నాన్ మెట్రిక్యులేషన్లను రూ.35-2-65-3-95 వేతనంతో గుమస్తాలుగా నియమించాయి. అర్హులైన వారిని ఆకర్షించేందుకు ఈ గ్రేడ్ లో గ్రాడ్యుయేట్లకు రూ.45 ప్రారంభ వేతనం అందిస్తున్నారు. ఆ తర్వాత కమిటీ 1948 సెప్టెంబర్ 16న చేసిన తీర్మానం ద్వారా భారత ప్రభుత్వం నియమించిన కేంద్ర వేతన సంఘం సిఫార్సుల ఆధారంగా మొత్తం సిబ్బందికి గ్రేడ్లు, స్కేళ్లను సవరించింది. ఈ సవరణ ద్వారా కమిటీ క్లర్కులకు రెండు జూనియర్ గ్రేడ్లు, మెట్రిక్యులేషన్లకు రూ.55-3-85-4-125-5-130 గ్రేడ్, మెట్రిక్యులేట్లకు రూ.45-2-55-3-95-4-105 గ్రేడ్ను సృష్టించింది.

గ్రాడ్యుయేట్లు, ఉన్నత విద్యార్హతలు కలిగిన వారిని ఎంపిక చేయడానికి, క్లరికల్ ఉద్యోగులకు ఉన్నత చదువులు అభ్యసించేందుకు ప్రోత్సాహం కల్పించేందుకు జూనియర్ గ్రేడ్ లో పనిచేస్తున్న గ్రాడ్యుయేట్లకు నెలకు రూ.20 చొప్పున 'గ్రాడ్యుయేట్ అలవెన్స్' చెల్లించాలని కమిటీ నిర్ణయించిందని పిటిషనర్లు పేర్కొన్నారు. 1949 జులై 26/27 నాటి మెమో నెంబరు ఎఫ్ 2(102)48-ఎల్.ఎస్.జి ద్వారా ఢిల్లీ చీఫ్ కమీషనర్ దీనిని మంజూరు చేశారు.జులై 30, 1954 నాటి తీర్మానం నెంబరు 550 ద్వారా సవరించిన 1954 జులై 16 నాటి తీర్మానం నెంబరు 447 ద్వారా కమిటీ భవిష్యత్ నియామకాలకు గ్రాడ్యుయేట్ అలవెన్స్ ల చెల్లింపును నిలిపివేసింది, కానీ అప్పటికే అలవెన్స్ లో ఉన్న జూనియర్ గ్రేడ్ లోని శాశ్వత మరియు తాత్కాలిక ఉద్యోగులకు దాని చెల్లింపును కొనసాగించింది. ఇప్పటికే అలవెన్స్ పొందిన వారికే అలవెన్స్ చెల్లించాలని, 1954

తర్వాత బీఏ పరీక్షలో ఉత్తీర్ణులైన ప్రతి ఉద్యోగికి, 1954 తర్వాత నియమితులైన ప్రతి గ్రాడ్యుయేట్ ఉద్యోగికి ఈ భృతి చెల్లించాలని కమిటీలోని 30 మంది ఉద్యోగులు కమిటీలకు విజ్ఞప్తులు చేశారు. ఈ విజ్ఞప్తులు ఫలించి 1957 నవంబర్ 1న తీర్మానం నంబరు 693 ద్వారా జూనియర్ గ్రేడ్ లో ఉన్న గ్రాడ్యుయేట్లందరికీ నెలకు రూ.20 చొప్పున వ్యక్తిగత వేతనం చెల్లించే విధానాన్ని పునరుద్ధరించాలని, ఈ ప్రతిపాదనకు అవసరమైన చీఫ్ కమిషనర్ అనుమతి పొందాలని కమిటీ తీర్మానించింది. 1957 నవంబర్ 8న కమిటీ తీర్మానం నెం.701 ద్వారా పైన పేర్కొన్న తీర్మానాన్ని సవరించి తీర్మానం చివరలో కనిపించే "ప్రధాన కమిషనర్ యొక్క అవసరమైన అనుమతిని పొందాలి" అనే పదాలను తొలగించాలని ఆదేశించింది. అందువల్ల ఈ తీర్మానాలు తక్షణమే అమల్లోకి వచ్చాయని, రెట్రోస్పెక్టివ్ గా రూ.20 చెల్లించేందుకు అర్హులయ్యాయని పిటిషనర్లు పేర్కొన్నారు.

ఈ తీర్మానాన్ని అమలు చేయడానికి ముందు ఢిల్లీ మునిసిపల్ కమిటీ స్థానంలో ఢిల్లీ కార్పొరేషన్ చట్టం, 1957 (66 ఆఫ్ 1957) అమలులోకి వచ్చింది. అందువల్ల పిటిషనర్లు కార్పొరేషన్ కమిషనర్ ను కలిసి 1957 నవంబర్ 8 నాటి తీర్మానం ప్రకారం 1957 నవంబర్ 1న చేసిన తీర్మానాన్ని అమలు చేయాలని కోరారు. నవంబర్ 5, 1958 నాటి ఆఫీస్ ఆర్డర్ నంబర్ 1343 ఈఎస్టీ (58) ప్రకారం, 1954 జూలై 30 కంటే ముందు ఉన్నత విద్యను అభ్యసించడానికి అనుమతి పొందిన ఢిల్లీ మునిసిపల్ కమిటీలోని గ్రాడ్యుయేట్ జూనియర్ గ్రేడ్ గుమస్తాలకు గ్రాడ్యుయేట్లు చెల్లించాలనే వాదనను కమిషన్ అంగీకరించింది, కానీ మిగిలిన 18 మందికి ఇవ్వలేదు. కమిషనర్ జారీ చేసిన ఈ ఉత్తర్వులు వివక్షాపూరితంగా ఉన్నాయని, కమిటీ పైన పేర్కొన్న తీర్మానం నుంచి తమను మినహాయించడానికి హేతుబద్ధమైన ఆధారం లేదని పిటిషనర్ల ఆవేదన. దీంతో పిటిషనర్లు ఆర్ట్ కింద పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. రాజ్యాంగంలోని 226వ అధికరణను పంజాబ్ హైకోర్టు ముందు ఉంచినా చివరకు దాన్ని ఉపసంహరించుకుంది. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 ప్రకారం వారు ఈ కోర్టుకు వచ్చారు.

పిటిషనర్ల అభ్యర్థనను కార్పొరేషన్ తరఫున రెండు ప్రధాన కారణాలతో వ్యతిరేకిస్తున్నారు.మొదటి కారణం వారు సుదీర్ఘ జాప్యం తర్వాత ఈ కోర్టుకు వచ్చారని, మరో

కారణం కమిషనర్ జారీ చేసిన ఉత్తర్వులు అధికార పరిధి లేనివని, అందువల్ల పిటిషనర్లు వివక్షకు గురవుతున్నారని ఫిర్యాదు చేయలేరని పేర్కొన్నారు.

పిటిషనర్లు ఈ పిటిషన్ దాఖలు చేయడంలో దాదాపు ఐదేళ్ల జాప్యం జరిగిందని అంగీకరిస్తున్నారు, అయితే తమ రిట్ పిటిషన్ దాదాపు ఐదేళ్లుగా పంజాబ్ హైకోర్టులో పెండింగ్ లో ఉండటం వల్లనే ఇదంతా జరిగిందని, పిటిషన్ తుది విచారణకు వెళ్లిన మేధావి న్యాయమూర్తి ఎత్తి చూపడం వల్లనే తాము దానిని నిలిపివేయాల్సి వచ్చిందని వారు వివరిస్తున్నారు. గతంలో హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పును దృష్టిలో ఉంచుకుని ఈ తరహా ఉమ్మడి పిటిషన్ ను పరిగణనలోకి తీసుకోలేదు. ఇంకా, వారి ప్రకారం, ఒక వ్యక్తి ఆర్ట్ కింద ప్రాథమిక హక్కును అమలు చేయాలనుకుంటున్నాడు. రాజ్యాంగంలోని 32వ అధికరణం కేవలం జాప్యం వల్ల ఆయన దారికి రాదు. మా అభిప్రాయం ప్రకారం, ఈ అంశాన్ని ఉచ్చరించాల్సిన అవసరం లేదు, ఎందుకంటే ప్రతివాదుల తరఫున కోరిన మరో అంశంలో పిటిషన్ విఫలం కావాలి.

ఉద్యోగి ఉన్నత చదువులు చదివే ముందు కమిటీ అనుమతి తప్పనిసరిగా తీసుకోవాలని, అందువల్ల అలవెన్సుల క్లెయిమ్ ను కమిషనర్ అంగీకరించిన 12 మంది నుంచి పిటిషనర్లను భిన్నంగా చూడాలని కమిటీ తీర్మానం కానీ, బైలా కానీ మా దృష్టికి రాలేదన్నది వాస్తవం. అయితే ఆ 12 మంది వాదనను కూడా కమిషనర్ చట్టబద్ధంగా అంగీకరిస్తారా అనేది ప్రశ్న. పట్వర్ధన్ వాదనలు వినిపిస్తూ, 1956 అక్టోబర్ 30న పంజాబ్ మునిసిపల్ చట్టం-1911లోని సెక్షన్ 232 ద్వారా తనకు సంక్రమించిన అధికారాలను ఉపయోగించి ఢిల్లీ చీఫ్ కమిషనర్ ఢిల్లీ రాష్ట్రంలోని అన్ని మున్సిపాలిటీలు, నోటిఫైడ్ ఏరియా కమిటీలను నిషేధించారని, ఉద్యోగులకు ప్రస్తుతం ఉన్న వేతనాలను సవరించడం లేదా వారి ఉద్యోగులకు ఎలాంటి ప్రత్యేక వేతనాలను మంజూరు చేయరాదని వాదించారు. వారు. అందువల్ల 1957 నవంబర్ 1 నాటి తీర్మానం నెంబరు 693ను ఆమోదించి, 1957 నవంబర్ 8 నాటి తీర్మానం నెంబరు 701 ద్వారా దానికి నామకరణం చేయడంలో కమిటీలు అసమర్థంగా ఉన్నాయని పట్వర్ధన్ పేర్కొన్నారు. పిటిషనర్ల తరఫు న్యాయవాది బల్దేవ్ మెహతా వాదనలు వినిపిస్తూ, చట్టంలోని సెక్షన్ 232 పరిధికి అతీతమైనదని, చట్టంలోని సెక్షన్ 235 ప్రకారం వివరణ ఇవ్వడానికి కమిటీకి ఎలాంటి అవకాశం ఇవ్వలేదని,

అంతిమంగా ఆ సెక్షన్ కింద ఎలాంటి ఉత్తర్వులు ఇవ్వలేదని ప్రధాన కమిషనర్ ఇచ్చిన ఉత్తర్వుల ప్రామాణికతను సవాలు చేశారు.మొదటిది, చట్టంలోని సెక్షన్ 232ను చీఫ్ కమిషనర్ కాకుండా, డిప్యూటీ కమిషనర్ మాత్రమే ఆశ్రయించవచ్చు. 1933 పంజాబ్ చట్టం 34 ఆమోదం పొందడానికి ముందు - ఈ విభాగం ఈ క్రింది విధంగా చదవబడింది:

> "232. కమీషనర్ లేదా డిప్యూటీ కమీషనర్ లిఖితపూర్వక ఉత్తర్వు ద్వారా ఒక కమిటీ లేదా జాయింట్ కమిటీ యొక్క ఏదైనా తీర్మానం లేదా ఉత్తర్వుల అమలును నిలిపివేయవచ్చు లేదా ఈ చట్టానికి అనుగుణంగా లేదా దాని ముసుగులో చేయబోయే లేదా చేయబడుతున్న ఏదైనా చర్యను నిషేధించవచ్చు, లేదా చట్టం కింద తన అధికారాలను ఉపయోగించి కమిటీ ఇచ్చిన ఏదైనా అనుమతి లేదా అనుమతికి అనుగుణంగా చేయవచ్చు. అతని అభిప్రాయం ప్రకారం, తీర్మానం, లేదా ఉత్తర్వు లేదా చర్య చట్టం ప్రసాదించిన అధికారాలకు మించి ఉంటే లేదా ప్రజల ప్రయోజనాలకు విరుద్ధంగా లేదా మునిసిపల్ నిధులు లేదా ఆస్తులకు వృథా లేదా నష్టం కలిగించడం, లేదా తీర్మానం లేదా ఉత్తర్వు అమలు లేదా చట్టం చేయడం శాంతి ఉల్లంఘునకు దారితీసే అవకాశం ఉంది, అరాచకాలను ప్రోత్సహించడం లేదా ప్రజలకు లేదా ఏదైనా వర్గానికి లేదా వ్యక్తులకు గాయం లేదా చికాకు కలిగించడం."

పైన పేర్కొన్న చట్టం ద్వారా "కమీషనర్ లేదా ది" అనే పదాలు తొలగించబడ్డాయి. పునర్విభజన చట్టాన్ని ఢిల్లీ రాష్ట్రానికి వర్తింపజేశారని మా దృష్టికి రాలేదు. కాబట్టి ఢిల్లీ రాష్ట్రానికి వర్తించే చట్టంలోని సెక్షన్ 232లో కమిషనర్ అనే పదం ఇంకా ఉందనే ప్రాతిపదికన మనం ముందుకు సాగాలి. 1950 నాటి అడాప్షన్ ఆఫ్ లాస్ ఆర్డర్ ప్రకారం షెడ్యూల్ బిలో ఉన్న ఢిల్లీ చట్టాల చట్టం, 1912లోని నిబంధనల ప్రకారం, ఢిల్లీ రాష్ట్రానికి వర్తించే ఏదైనా చట్టంలో ఉపయోగించే "కమిషనర్" అనే పదాన్ని "ఢిల్లీ రాష్ట్ర ప్రభుత్వం" అని చదవాలి. "రాష్ట్ర ప్రభుత్వం" అనే పదం ఉప-విభాగాలలో నిర్వచించబడింది. 1897 జనరల్ క్లాజుల చట్టంలోని 3వ సెక్షన్ లోని 60వ అధికరణ ప్రకారం రాజ్యాంగం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత, 1956 రాజ్యాంగ సవరణ చట్టం ప్రారంభానికి ముందు చేసే ప్రతి పనిని కేంద్ర ప్రభుత్వం పాక్షికంగా పరిగణనలోకి తీసుకుంటుంది. "కేంద్ర

ప్రభుత్వం" అనేది సబ్-ఎస్ లో నిర్వచించబడింది. (8) ఆ చట్టంలోని 3వ అధికరణ, దాని ముఖ్య కమీషనర్ అయిన ఢిల్లీ వంటి పార్ట్ సి రాష్ట్రానికి సంబంధించినది. కాబట్టి, చట్టంలోని సెక్షన్ 232 కింద మనం పరిగణనలోకి తీసుకోవాల్సిన విధంగా చీఫ్ కమీషనర్ ఒక ఉత్తర్వు ఇవ్వవచ్చు.

అయితే, 1957 ఢిల్లీ కార్పొరేషన్ చట్టం అమల్లోకి రాకముందు ఈ సెక్షన్ కింద చీఫ్ కమిషనర్ చేయగలిగింది ఏమిటంటే, ఒక కమిటీ యొక్క తీర్మానం లేదా ఉత్తర్వు అమలును నిలిపివేయడం లేదా చేయబోయే చర్యను నిరోధించడం మరియు మునిసిపల్ కమిటీ ఒక తీర్మానాన్ని ఆమోదించకుండా నిరోధించే అధికారం తనకు లేదని మెహతా వాదించారు.ఒక కమిటీ ఒక నిర్దిష్ట విధమైన పరిష్కారాన్ని ఆమోదించకుండా నిరోధించడానికి ఈ సెక్షన్ చీఫ్ కమీషనర్ కు వీలు కల్పించలేదన్నది వాస్తవం, కానీ అది ఖచ్చితంగా ఒక కమిటీ చేయబోయే చర్యను నిషేధించడానికి ఆయనకు అధికారం ఇచ్చింది. ఇక్కడ, మేము తిరస్కరించిన చీఫ్ కమీషనర్ ఉత్తర్వు వాస్తవానికి, కమిటీ తన ఉద్యోగులలో ఎవరికైనా ప్రత్యేక వేతనం లేదా మరే ఇతర ఆర్థిక సహాయం ఇవ్వకుండా-,, నిషేధించింది. ఈ విధంగా స్పష్టంగా చెప్పబడినది ఒక చర్యను చేయడం, కానీ పరిష్కారాన్ని దాటడం కాదు. అయినప్పటికీ, ఒక చర్యను నిషేధించినప్పుడు, ఆ చర్యను చేసే అధికారం కమిటీకి లేదని, ఆ చర్యను చేయమని అది ఆమోదించిన తీర్మానానికి చట్టబద్ధత ఉండదని మేము భావిస్తున్నాము.

కానీ, మునిసిపల్ కమిటీ ఏదో చేయబోయినప్పుడు మాత్రమే చీఫ్ కమిషనర్ అధికారం ఉంటుందని, సుదూర ప్రాంతంలో దేనినైనా నిషేధించడానికి కాదని మెహతా అన్నారు. ఈ విషయంలో ఆయన స్ట్రౌడ్ యొక్క జ్యుడీషియల్ డిక్షనరీలో "జరగబోతోంది" అనే పదానికి ఇచ్చిన అర్థాలను మరియు అందులో ప్రస్తావించిన ఒక ఆంగ్ల నిర్ణయాన్ని ప్రస్తావించారు. వ్యక్తీకరణకు ఖచ్చితమైన అర్థం ఇవ్వాలి అనేది దానిని ఉపయోగించిన సందర్భంపై ఆధారపడి ఉంటుంది, కానీ ఇది అంచనా అంశాన్ని కలిగి ఉంటుంది. అందువలన, అటువంటి చర్యలు జరుగుతాయని అధికారులు ఊహించనంత వరకు ఒక చర్య లేదా వరుస చర్యలకు సంబంధించి స్పష్టమైన ప్రకటన చేయడానికి సెక్షన్ 232లో పేర్కొన్న అధికారులకు అధికారం లేదని మెహతా చెప్పడం సరైందే. అయితే ఢిల్లీ మునిసిపల్ కమిటీ తన ఉద్యోగుల వేతనాల స్కేళ్లను రద్దు చేయడం,

పోస్టులు సృష్టించడం, ప్రస్తుతం ఉన్న ఉద్యోగుల్లో కొందరికి అడ్వాన్స్ ఇంక్రిమెంట్లు లేదా స్పెషల్ పే లేదా ఇతర ఆర్థిక ప్రయోజనాలను మంజూరు చేయడం వంటి అంశాలను చీఫ్ కమిషనర్కు సమర్పించినట్లు ఉత్తర్వుల్లో పేర్కొనడం వల్ల ఈ కేసులో ఎలాంటి ఇబ్బంది లేదు. ఈ ఉత్తర్వు జారీ చేయడానికి స్పష్టమైన కారణం మునిసిపల్ కమిటీ త్వరలోనే ఉనికిని కోల్పోతుంది మరియు దాని స్థానంలో ఢిల్లీ కార్పొరేషన్ వస్తుంది. అందువలన, కమిటీ తన వారసుడిని కట్టడి చేసే కట్టుబాట్లను కుదుర్చుకోవడం చీఫ్ కమీషనర్ కు ఇష్టం లేదు. సంబంధిత కాలంలో కమిటీ కార్యకలాపాలను పరిశీలిస్తే ఉద్యోగుల వేతనాలకు సంబంధించి కమిటీ ముందు అనేక ప్రతిపాదనలు ఉన్నాయని, వాటి గురించి చీఫ్ కమిషనర్ కు తెలిసి ఉంటుందని తెలుస్తుంది.

అప్పుడు మెహతా దాని నిజమైన నిర్మాణాలను బట్టి వాదించారు. 1957 నవంబరు 1, 8 తేదీల తీర్మానాలను ఆమోదించడానికి కమిటీ పూర్తిగా అసమర్థంగా ఉందని, ఒక తీర్మానాన్ని ఆమోదించడాన్ని నిరోధించడానికి ఒక కమిటీ యొక్క ఏదైనా తీర్మానాన్ని లేదా ఉత్తర్వును నిలిపివేయడానికి ప్రధాన కమిషనర్ కు 232 అనుమతించింది మరియు ఈ విషయంలో మిస్త్రీ మొహమ్మద్ హుస్సేన్ వర్సెస్ మునిసిపల్ కమిటీలో పంజాబ్ హైకోర్టు ఇచ్చిన నిర్ణయాలను ఆయన ప్రస్తావించారు. సియాల్ కోట్ (1), లాహోర్ మున్సిపాలిటీ వర్సెస్ జగన్ నాథ్ (2), మహాదేవ్ ప్రసాద్ వర్సెస్ యూపీ గవర్నమెంట్ (3). ఈ కేసులేవీ అతనికి సహాయం చేయవు, కానీ వాటిలో ఒకటి అతని వాదనకు విరుద్ధంగా ఉంది. మొదటి కేసులో ప్లాట్ ఫాం నిర్మాణం పూర్తయిన తర్వాత ప్లాట్ ఫాం నిర్మాణానికి అనుమతిస్తూ కమిటీ చేసిన తీర్మానాన్ని నిలిపివేయాలని డిప్యూటీ కమిషనర్ ఆదేశించారు. ఈ ఉత్తర్వులను అమలు చేయడానికి కమిటీ ఎస్.172 కింద వేదికను తొలగించాలని ఆదేశించింది. అనుమతి లేకుండా కూల్చివేతకు ఆదేశించలేమని, రెండో కేసు 172.In కింద కూల్చివేతకు ఆదేశించలేమని హైకోర్టు స్పష్టం చేసింది.సెక్షన్ 232 ప్రకారం డిప్యూటీ కమిషనర్ ఒక చర్యను అడ్డుకోవచ్చని లేదా తీర్మానం చేయకముందే ఆ చట్టం అమలును నిలిపివేయవచ్చని హైకోర్టు స్పష్టం చేసింది. మూడవ కేసులో అలహాబాద్ హైకోర్టు ఇతర నిబంధనలతో పాటు, యుపి మునిసిపాలిటీల చట్టం, 1916 లోని సెక్షన్ 34 (1) ను పరిగణనలోకి తీసుకుంది, దీని ప్రకారం జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ల ప్రకారం మునిసిపల్

కమిటీ ఆమోదించిన మరణశిక్షను అమలు చేయడాన్ని లేదా తదుపరి అమలు చేయడాన్ని నిషేధించవచ్చు. మునుపటి చట్టంలోని నిబంధనల ప్రకారం ఈ నిబంధన జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ కు చట్టం జరగబోతోందని ముందే అంచనా వేసి ఉత్తర్వులు జారీ చేసే అధికారం ఇవ్వలేదని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. అందువల్ల ఈ కేసు వేరుగా ఉంటుంది.

చట్టంలోని సెక్షన్ 235 ప్రకారం చీఫ్ కమిషనర్ ఉత్తర్వులకు విరుద్ధంగా కారణాన్ని చూపడానికి మునిసిపల్ కమిటీకి అవకాశం ఇవ్వలేదని మెహతా అభ్యంతరం వ్యక్తం చేశారు. సెక్షన్ 235 రాష్ట్రప్రభుత్వానికి లోబడి ఉన్న అథారిటీ చేసిన ఉత్తర్వుకు వర్తించదని, రాష్ట్ర ప్రభుత్వం (ఇక్కడ ప్రధాన కమిషనర్) చేసిన ఉత్తర్వుకు వర్తించదని స్పష్టమవుతోంది. అయితే, ఎస్.235 యొక్క ముఖ్యమైన ఆవశ్యకత ఏమిటంటే, కమిటీకి విచారణకు అవకాశం ఇవ్వాలి మరియు ఎస్ 232 కింద అసలు ఉత్తర్వు ఉన్నప్పటికీ అటువంటి అవకాశాన్ని వదులుకోలేమని మెహతా వాదించారు. రాష్ట్ర ప్రభుత్వం తయారు చేసింది. ఈ అవసరాన్ని పాటించకపోవడం వల్ల ఆర్డర్ చెల్లదని, పనికిరాదని ఆయన పేర్కొన్నారు. ఈ వాదనకు మద్దతుగా ఆయన అబ్దుల్ గఫూర్ వి నిర్ణయంపై ఆధారపడి ఉన్నారు. మద్రాసు రాష్ట్రం (4). మద్రాసు జిల్లా మునిసిపాలిటీల చట్టం 1920లోని సెక్షన్ 250 ప్రకారం పిటిషనర్ల దరఖాస్తును మునిసిపల్ కమిటీ మంజూరు చేసి, తన సినిమాలను నడపడానికి ఆయిల్ ఇంజిన్ ను అమర్చడానికి అనుమతించింది, అయితే రెండవ వ్యక్తి చేసిన దరఖాస్తును తిరస్కరించింది. మద్రాస్ చట్టంలోని సెక్షన్ 252 ప్రకారం ప్రభుత్వం మునిసిపాలిటీ తీర్మానాన్ని పక్కనపెట్టి, ప్రతివాది నెం.కు తక్షణమే అనుమతి ఇవ్వాలని ఆదేశించింది. 2 ఆయిల్ ఇంజిన్ ఇన్ స్టాల్ చేయాలి. ఈ ఉత్తర్వులతో ప్రభావితమైన పిటిషనర్ కు చట్టంలోని సెక్షన్ 36 ప్రకారం వివరణ ఇవ్వడానికి అవకాశం ఇవ్వకుండా ప్రభుత్వాలు అలాంటి ఉత్తర్వులు ఇవ్వలేవనే కారణంతో హైకోర్టు ప్రభుత్వ ఉత్తర్వులను కొట్టివేసింది. పంజాబ్ మునిసిపల్ చట్టంలో బాధిత వ్యక్తులందరికీ వివరణ ఇవ్వడానికి అవకాశం కల్పించాలనే నిబంధన లేనందున ఈ నిర్ణయం పిటిషనర్లకు ఎటువంటి సహాయాన్ని అందించదు. సెక్షన్ 235 ప్రకారం రాష్ట్ర ప్రభుత్వం మున్సిపాలిటీకి అవకాశం ఇవ్వాలి తప్ప మరెవరికీ అవకాశం ఇవ్వాలి. జీవో 235 ప్రకారం తమకు అవకాశం కల్పించాలని ప్రభుత్వం చేసిన తప్పిదంపై కమిటీ

ఎలాంటి ఫిర్యాదు చేయలేదు. సెక్షన్ 232 ప్రకారం ఉత్తర్వులు తక్షణమే అమల్లోకి వస్తాయని, సెక్షన్ 235 కింద తీసుకున్న చర్యపై ఆధారపడి ఉండదని గుర్తుంచుకోవాలి. దీని ప్రకారం రాష్ట్ర ప్రభుత్వం కాకుండా ఇతర అథారిటీ ద్వారా ఉత్తర్వులు జారీ చేయబడితే ఆ అధికారం రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి నివేదించాలి. కానీ, అటువంటి అధికారం అరేపోర్ట్ చేయడానికి కట్టుబడి ఉన్నప్పటికీ, దాని క్రమం పనిచేయనిది లేదా అసంబద్ధమైనది కాదు. దీనిని కమిటీ అమల్లోకి తీసుకురావాలి. సెక్షన్ 235లో పేర్కొన్న ప్రక్రియను పాటించేంత వరకు అది అంతిమమైనదిగా భావించలేం. కానీ, 232వ అధికరణం ప్రకారం తీర్పుకు భంగం వాటిల్లదు. ఈ ఉత్తర్వును రాష్ట్ర ప్రభుత్వం సవరించకపోతే లేదా రద్దు చేయకపోతే, చట్టబద్ధంగా కమిటీపై ఆధారపడి ఉంటుంది. కనుక ఈ కమిటీ దానిని అంగీకరించి, 235వ అధికరణలోని నిబంధనలను రాష్ట్రప్రభుత్వం పాటించకపోవడాన్ని రద్దు చేయవచ్చు. సెక్షన్ 235 ప్రకారం మున్సిపాలిటీ మినహా మిగతా వారికి అవకాశం ఇవ్వాల్సిన అవసరం లేదు కాబట్టి ఆ ఆర్డర్ బాగోలేదని చెప్పే అర్హత పిటిషనర్లకు లేదు. ఆ విధంగా తీసుకున్న నిర్ణయం వారికి ఉపయోగపడదు. అంతేగాక, మనం ఇంతకుముందే చెప్పినట్లుగా, ప్రస్తుత కేసులో సెక్షన్ 235 పూర్తిగా వర్తించదు, ఎందుకంటే ప్రశ్నార్థకమైన ఉత్తర్వును చీఫ్ కమిషనర్ జారీ చేశారు.

ఆ తర్వాత చీఫ్ కమిషనర్ గానీ, రాష్ట్రప్రభుత్వం గానీ చట్టంలోని సెక్షన్ 232ను అమలు చేయరాదని, సెక్షన్ 236, సబ్ ఎస్ కింద మాత్రమే చర్యలు తీసుకోవచ్చని స్పష్టం చేశారు. (2)

సబ్-ఎస్ తో చదవండి. (1) ఇది రాష్ట్ర ప్రభుత్వ అధికారాలకు సంబంధించిన ప్రత్యేక నిబంధన. ఈ నిబంధన నడుస్తుంది:

> "236(1). రాష్ట్ర ప్రభుత్వ ఆదేశాల మేరకు పనిచేసే రాష్ట్ర ప్రభుత్వం మరియు డిప్యూటీ కమీషనర్లు, కమిటీల ప్రొసీడింగ్స్ సాధారణంగా పంజాబ్ కు లేదా కమిటీలకు అధికారం ఉన్న ప్రాంతాలకు ప్రస్తుతానికి వర్తించే ఏదైనా చట్టం కింద అమలులో ఉన్న నిబంధనలకు అనుగుణంగా మరియు చట్టానికి అనుగుణంగా ఉండాలని కోరవలసి ఉంటుంది.

(2) రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ఈ కర్తవ్య నిర్వహణకు అవసరమైన అన్ని అధికారాలను ఉపయోగించవచ్చు, మరియు ఇతర విషయాలతో పాటు, చట్టానికి లేదా పైన పేర్కొన్న నిబంధనలకు అనుగుణంగా లేదని భావించే ఏదైనా ప్రొసీడింగ్సు లిఖితపూర్వకంగా రద్దు చేయవచ్చు లేదా సవరించవచ్చు లేదా సెక్షన్ 232 కింద డిప్యూటీ కమిషనర్ ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను సమర్థించే కారణాల వల్ల కావచ్చు."

వాటిని సెక్షన్ 232తో పోల్చి చూస్తే సెక్షన్ 232లో 'రాష్ట్ర ప్రభుత్వం' అంటే కమిషనర్ అనే పదాలకు కొంత వ్యత్యాసం ఉన్నప్పటికీ, ఈ రెండు నిబంధనల పరిధి ఒకేలా లేదని స్పష్టమవుతుంది. 1912 నాటి ఢిల్లీ చట్టాల చట్టం ప్రకారం కొన్ని మార్పులతో పూర్వపు ప్రావిన్స్ (పంజాబ్)లో వర్తింపజేయడానికి ఆమోదించిన చట్టంలో ఈ రెండు నిబంధనలు ఉండటం, 1912 నాటి ఢిల్లీ చట్టాల చట్టం ప్రకారం వాటిని మునుపటి ఢిల్లీ ప్రావిన్సుకు వర్తింపజేయడమే దీనికి కారణం. దాని అసలు రూపంలో 232వ అధికరణం కింద ఉన్న అధికారాన్ని ప్రావిన్షియల్ ప్రభుత్వం అమలు చేయదు. 232వ అధికరణలో చేసిన సవరణ కారణంగానే 232వ అధ్యాయంలో "కమిషనర్" అనే పదానికి "ఢిల్లీ ప్రావిన్షియల్ గవర్నమెంట్", తరువాత "ఢిల్లీ రాష్ట్ర ప్రభుత్వం" అనే పదాలను చదవవలసి వచ్చింది. ఢిల్లీ రాష్ట్రానికి వారు సమర్పించిన దరఖాస్తులో రెండు రకాల నిబంధనల మధ్య అతివ్యాప్తి ఫలితంగా ఏమి జరిగిందంటే, ఒకటి సెక్షన్ 232 కింద మరియు మరొకటి సెక్షన్ 235 కింద రెండు అధికార వనరులు ఇప్పుడు రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి అందుబాటులో ఉన్నాయి మరియు రెండు వనరులను పొందడానికి స్వేచ్ఛ ఉంది.

చివరగా, శ్రీ మెహతా ప్రకారం, అధికారులు చర్యలు తీసుకోవడానికి సరైన నిబంధన సెక్షన్ 42 మరియు ఈ నిబంధన 232 వర్తించదు. ఆ నిబంధన ప్రకారం ఒక డిప్యూటీ కమిషనర్ కమిటీ విచ్చలవిడి ఖర్చులను తనిఖీ చేయవచ్చు మరియు దాని ఉద్యోగుల్లో ఎవరినైనా తగ్గించాలని ఆదేశించవచ్చు, కానీ దాని కింద చర్యను ముందస్తుగా తీసుకోలేము. దీనికి సంబంధించి పిటిషన్లో ఎలాంటి ఆధారాలు పేర్కొనలేదు. 1956 అక్టోబర్ 30న చీఫ్ కమీషనర్ జారీ చేసిన ఉత్తర్వును జారీ చేసే రాష్ట్ర ప్రభుత్వ సామర్థ్యాన్ని మనం ఇక్కడ పరిగణనలోకి తీసుకుంటున్నాం. ఆ నిబంధనను ఆయన అమలు చేయలేరు కాబట్టి 232వ అధికరణను మినహాయించిన ప్రత్యేక

నిబంధనగా పరిగణించలేం. అంతేకాకుండా జీవో 232లో పేర్కొన్న అధికారులను ఉద్యోగుల వేతనాలు పెంచడం వంటి చర్యలను ముందుగానే ఊహించడం సరికాదన్నారు.

1956 అక్టోబర్ 30న చీఫ్ కమిషనర్ జారీ చేసిన ఉత్తర్వులు పూర్తిగా చట్టబద్ధమైనవని, ఆ ఉత్తర్వుల దృష్ట్యా ఆ తర్వాత ఉద్యోగులెవరికీ అలవెన్స్ చెల్లించే అధికారం కమిటీకి లేదని సంతృప్తి వ్యక్తం చేశారు. 1957 నవంబర్ 1న చేసిన తీర్మానం తన పరిధికి అతీతమైనదని, అప్పటి వరకు అలవెన్స్ అందని మునిసిపల్ కమిటీ గ్రాడ్యుయేట్ ఉద్యోగికి రూ.20 భృతి మంజూరు చేయడాన్ని కార్పొరేషన్ కమీషనర్ ప్రామాణికంగా పరిగణించలేకపోయారన్నారు. 1958 నవంబర్ 5వ తేదీన కమిషన్ జారీ చేసిన ఉత్తర్వు ఈ విధంగా చట్టవిరుద్ధమైన వివక్షను లేవనెత్తింది.

పిటిషన్ ను కొట్టివేశారు. కానీ ఈ కేసు పరిస్థితులలో మేము ఖర్చులకు సంబంధించి ఎటువంటి ఆర్డర్ ఇవ్వము.

పిటిషన్ కొట్టివేత..